RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.777 van 12 februari 2003
in de zaak A. 98.385/XIV-973.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. FLACHET,
kantoor houdende te 9040 GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 13 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 17 november 1999 België binnenkomt en zich op 11 augustus 2000 vluchteling verklaart; dat op 4 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 29 november 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2000 tot weigering van verblijf bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"Betrokkene werd verhoord op 17 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger en van origine Roma, diende een eerste asielaanvraag in op 17 november 1999, die afgesloten werd met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal op 8 mei 2000. De asielaanvraag van betrokkenes echtgenote, M. I. werd afgesloten met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal op 20 juli 1999. Betrokkene heeft op 13 juni 000 tegen zijn beslissing een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad van State. Betrokkenes echtgenote heeft een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State op 31 augustus 1999. Beide zaken zijn nog steeds hangende bij de Raad van State. Betrokkene zou België eind juli - begin augustus 2000 verlaten hebben en naar Praag zijn gereisd. Op 8 augustus 2000 is hij met het vliegtuig van Praag naar Brussel gevlogen. Betrokkene zou niet opnieuw naar Slovakije zijn gegaan. Op 11 augustus 2000 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit zijn Slovaaks paspoort. In juli 2000 zou betrokkene in België via de post een brief van onbekenden ontvangen hebben waarin gedreigd werd betrokkenes ouders in Slovakije te vermoorden indien hij op een afgesproken plaats en datum in Praag geen 80.000 Slovaakse kronen zou betalen. Ook betrokkenes ouders in Slovakije zouden deze brief hebben gekregen. Met de hulp van zijn familie in België zou betrokkene eind juli 2000 met 80.000 Slovaakse kronen afgereisd zijn naar Praag. Hij zou er aan twee onbekende Russisch sprekenden het geld en de brief hebben gegeven. De onbekenden zouden betrokkene bedreigd hebben zijn ledematen af te snijden indien hij naar Slovakije zou gaan. Betrokkene zou dezelfde dan nog teruggekeerd zijn naar België. Betrokkene zou hulp gezocht hebben bij de Belgische politie en de politie in Praag, maar ze zouden zich niet bevoegd hebben verklaard. Ook de politie in Slovakije zou niets gedaan hebben toen betrokkenes vader hulp zou gezocht hebben. Betrokkene vreest in Slovakije omwille van financiële motieven opnieuw te worden bedreigd.

Vooreerst dient opgemerkt dat betrokkene zich voor zijn vrees ten opzicht van Slovakije nog ten dele beroept op de feiten uit zijn eerste asielaanvraag (zie CGVS, p. 5). Aangezien deze aanvraag als ongegrond en bedreiglijk is geëvalueerd, kan er hier geen gevolg aan gegeven worden. Wat betreft zijn vrees omwille van de bedreiging door de onbekende afpersers en zijn vrees op basis van het vermoeden van betrokkene dat wie geld heeft in Slovakije vervolgd word, dient opgemerkt dat het hier in de eerste plaats gaat om gemeenrechtelijke feiten vanwege privé persoenen die kennelijk los staan van enige etnische, religieuze of politieke connotatie. Ook het motief voor de afpersing op betrokkene is volgens zijn verklaring louter financieel (zie CGVS, p. 2).

Daarnaast moet sterk getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas. Zo verklaart betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Praag werd

opgewacht en aangesproken door drie onbekenden, twee Oekraïners en één Slovaak (zie DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene dat hij werd opgewacht door twee Russisch sprekende onbekenden (zie CGVS, p. 4). Uit beide verklaringen blijkt duidelijk dat het niet om een vergissing kan gaan, aangezien telkens het aantal onbekenden verschillende malen wordt herhaald en er in zijn verklaring voor het commissariaat-generaal geen sprake meer is van een Slovaak (zie DVZ, punt 42 en CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdigheid is van die aard dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene volledig ondermijnt.

Bijkomend kan opgemerkt dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij telefonisch vernam dat zijn ouders dezelfde bedreiging hebben gekregen tijdens een bezoek van onbekenden aan zijn ouders (zie DVZ, punt 42), voor het Commissariaat-generaal stelt hij dat hij telefonisch vernam dat zijn ouders een gelijkaardige brief hadden gekregen met dezelfde bedreigingen (zie CGVS, p. 2).

Tot slot kan opgemerkt worden dat betrokkene bij zijn ondervraging door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem als redenen voor zijn terugkeer aan België 'het verzorgen van optredens' en 'de gezondheidstoestand van zijn vrouw' opgeeft (zie dossier Veiligheidsdetachement Rijkswacht Nationale Luchthaven). Doordat betrokkene geen melding maakt van zijn persoonlijke problemen, kan ook op basis hiervan weinig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas en dient op zijn minst de ernst van zijn actuele vrees in vraag te worden gesteld.

Betrokkenes paspoort wijzigt bovenstaande conclusies niet. Zijn paspoort bevestigt enkel zijn identiteit en zijn poging tot binnenkomst met de wagen in Duitsland op 8 augustus 2000. Zowel zijn identiteit als zijn terugreis naar België staan niet ter discussie. Bijgevolg kan in hoofde van betrokkene geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel betoogt dat de bestreden beslissing is genomen met rechtsmisbruik en een "bevooroordeelde aanpak van de zaak", doordat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in haar land van herkomst, zijnde de vervolging, het racisme en het geweld ten aanzien van zigeuners; dat met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening werd gehouden en dit op basis van een summier onderzoek en verklaringen uitgaande van de Slowaakse overheid, die ervan uitgaat dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek; dat er daarenboven sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal de bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners "enkel economisch geïnspireerd zijn"; dat de verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen waarin de "bevooroordeelde houding" van de commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van de verzoekende partij, als zouden extra krachten zijn

ingezet met "als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg", nergens op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed aan asielaanvragen, bijkomend personeel in te zetten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, betoogt dat bedreiging met de dood en afpersing, vooral gelet op de algemene sfeer in Slowakije, zwaarwichtige feiten zijn, dat "De bestreden beslissing (...) zich ook beroept op enkele tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker", terwijl zij nooit de mogelijkheid heeft gehad zich hiertegen te verzetten en dat er een grondig onderzoek had moeten gebeuren naar de vermelde afpersing en het ontbreken van bescherming door de Slowaakse overheid;

2.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal overweegt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig ondermijnen; dat de eerste tegenstrijdigheid in verband met de onbekenden een determinerend motief is daar het de kern van het vluchtmotief van de verzoekende partij uitmaakt; dat de verzoekende partij deze tegenstrijdigheden niet eens tracht te verklaren; dat derhalve het middel op een te summiere wijze is ontwikkeld zodat de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel doet gelden dat de beslissing genomen is met miskenning van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, doordat uit haar relaas duidelijk blijkt dat er reeds schendingen zijn geweest;

2.3.2. Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat dit Verdrag geen rechtstreekse werking heeft; dat bijgevolg in het huidig geval de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het derde middel onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf februari tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**